

gepollst

Kleuters moeten Engels leren en minder feiten. Want parate kennis is door onder meer de komst van de smartphone minder belangrijk. Dat stelt het Platform Onderwijs 2032.

Kleuters kunnen best toe met minder feitenkennis, luide gisteren de stelling.

De 906 stemmers op rd.nl denken er zo over:

29% EENS

71% ONEENS

nieuwe stelling

Bij een schietpartij op een school in de Amerikaanse plaats Roseburg zijn gisteren zeker tien mensen om het leven gekomen. Er vielen zeven gewonden. President Obama pleit opnieuw voor een strengere wapenwet in de VS.

Alleen een totaalverbod op wapenbezit zal de VS vooruit helpen.

EENS ONEENS

>> Stem nu op rd.nl

Vervolgde kerk indringende spiegel

Westerse christenen kunnen veel leren van de vervolgde kerk, betoogt ds. A. Th. van Olst.

„Toen ik dacht mijn ouders kwijt te raken, iedereen eigenlijk tegen mij was en er op elke hoek van de straat wel gevaar dreigde, heb ik diep vanbinnen ontzettend veel vreugde ervaren. Zelfs toen ik werd gestlagen, voelde ik innerlijk zo'n vreugde: dit is het! Ze kunnen me alles afnemen, maar dit kunnen ze mij niet meer afnemen. Ze kunnen me Jezus niet meer afnemen. Ze kunnen me de eeuwigheid niet meer afnemen. Ja, ik was ook bereid om te sterven“ (Yüksel Güllü).

Het is opvallend hoe krachtig God aan het werk is in landen zonder godsdienstvrijheid. Het geloof groeit tegen de verdrukking in. Er is radicaliteit, vreugde, dankbaarheid. Lijden om Christus wil wordt als een normaal onderdeel van het christelijke leven, en zelfs als een noodzakelijke leerschool voor voorgangers gezien.

De reden van de vervolging is steeds verschillend, de manier van vervolging ook. Maar de reactie vertoont telkens opvallende

overeenkomsten, geloofsvreugde, toewijding en zelfs dankbaarheid. Wat betekent het getuigenis van vervolgde christenen voor ons?

Het getuigenis van vervolgde christenen is niet allereerst confronterend of aansporend, maar bemoedigend. Het christendom groeit, met name in landen waar mensenrechten en vrijheid van godsdienst onder druk staan. De kerk groeit daar onstuimig, tegen de verdrukking in. Wonderen als op de pinksterdag gebeuren nog.

Laten we ons niet blindstaren op de krimpde kerk hier in het Westen, maar moed vatten. We hebben een God van wonderen. Laat u met grote regelmaat bemoedigen door getuigenissen van vervolgde christenen!

Zelf kun je angstig zijn en denken: Hoe zal ik reageren als mijn veilige levenswijze door tegenslagen en teleurstelling op de kop zou komen te staan? Maar de Heere maakt Zijn Woord waar. Hij geeft kracht en troost als we het nodig hebben, en niet ruim van tevoren. Ik wil daarmee niet doen alsof het lijden wel meevalt en altijd gemakkelijk gedragen kan worden.

Onze vervolgd broeders en zusters weten wat moedeloosheid en wanhoop is. En toch horen we ook

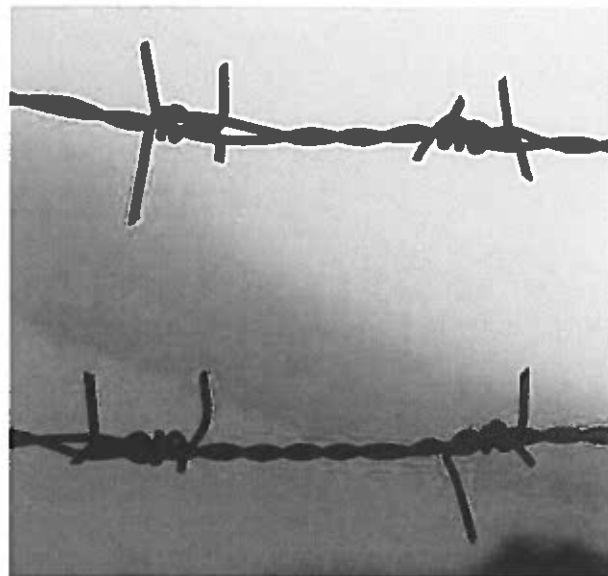
dat juist als ze al hun zekerheden zien verdwijnen en de hoop op mensen verliezen, ze alleen God overhouden. En dat is genoeg.

Lijden

We leven in een tijd en cultuur die geen raad weten met lijden. Lijden wordt beschouwd als een zinloze onderbreking van mijn leven waarin ik recht heb op geluk. Lijden moet zo veel mogelijk ontweken en bestreden worden.

Lijdende christenen weten vaak te vertellen hoe God lijden heeft gebruikt in hun leven om hun geestelijke lessen te leren, geloofservaring op te doen die ze niet hadden kunnen ontvangen zonder hun lijdensweg. Zij hebben dingen van de Heere geleerd die ik nog niet geleerd heb. Die ik ook niet kan leren uit de Bijbel en door de Geest alleen. Die alleen geleerd kunnen worden in de oven van de beproeving, van de loutering.

Ik zou er in dit kader voor willen pleiten om te overwegen of juist volharding in lijden, het gelovig omgaan met lijden, niet een sterk getuigenis kan zijn in een geseculariseerde wereld. Hoe christenen kunnen lijden en kunnen sterven, is een getuigenis te midden van een wereld



die met lijden geen raad weet.

Getuigenissen van vervolgde christenen zijn ook confronterend. Ze laten je in de spiegel kijken, ze vragen je naar je overtuiging, je levenskoers, je geloofsleven.

We kunnen in dit vrije deel van de wereld onze antwoorden op dergelijke vragen zo gemakkelijk in het midden laten. We komen zelden op punten dat ons alles of niets gevraagd wordt. We belijden dat bekering afsterven is aan de oude mens en opstaan in een

nieuw leven, maar benadrukken dat het om een proces gaat, en dat het oude leven nog zo sterk kan zijn.

Ik doe daar niets aan af. Maar Paulus legt minstens net zo veel nadruk op de radicaliteit van het nieuwe leven. Ook in Paulus' tijd was de bekering tot het christelijk geloof vrijwel gelijk aan het verbranden van al je schepen achter je. Of je ging voor de wereld die voorbijgaat, of je vond het leven in Christus, volgde Hem en verwachtte Zijn toekomst.

Laten kerken zorg over komst vluchtelingen erkennen

Kerkelijke leiders zouden de legitieme zorgen van Nederlandse burgers over de vluchtelingenproblematiek moeten erkennen in plaats van ze te ridiculiseren, reageert dr. Bas van Bommel op mgr. dr. Gerard de Korte en dr. Arjan Plaisier (RD 30-9).

Onbegrensde naastenliefde bedreigt onze cultuur, zo betoogde ik op 29 september in deze krant. Ik wilde benadrukken dat naïef beleid jegens migranten, hoe barmhartig bedoeld ook, ernstige gevolgen kan hebben voor onze directe naasten, nu en op de lange termijn.

De reactie van bisschop G. de Korte en PKN-scriba A. Plaisier op

mijn artikel is een schoolvoorbeeld van de ontwikkelende retoriek waarmee de Nederlandse intellectuele elite –kerkelijk zowel als politiek– het vluchtelingenvraagstuk inhoudelijk onbegrijpbaar maakt. Zij verschuilen zich achter algemene, weinig zeggende stellingnames waar je het onmogelijk mee oneens kunt zijn. Met „naïviteit“, zo erkennen de auteurs, „komen we niet veel verder.“ Zeker moeten we „kritisch zijn“ en „grenzen“ durven stellen. Anderzijds moeten we echter de „dienstbaarheid“ niet uit het oog verliezen en erkennen dat in het vrije Nederland „iedereen welkom“ is.

Zo omzelden De Korte en Plaisier de kern van het probleem. Allereerst door migranten consistent als „vluchtelingen“ te framen, als mensen zonder „helper“,

ontsnapt aan de „brandhaarden in het Midden-Oosten“ en „helemaal aangewezen op de steun van anderen.“

De cruciale vraag is echter: zijn het wel vluchtelingen? En hoe kom je daar achter? Het overgrote deel van de migranten bestaat uit jonge mannen. Maar bij acuut gevaar geldt toch: vrouwen en kinderen eerst? Dan laat je die toch niet achter? Veel mensen zijn niet op de vlucht voor direct gevaar, maar voor armoede, op zoek naar een baan of uitkering, een huis, zorg, of een beter leven. Niet onbegrijpelijk. Maar hoe maken we het onderscheid? In Turkije woedt geen oorlog, is Iemad die vanuit Turkije naar Nederland komt dan een vluchteling of een economische migrant? En wat te doen met al die valse paspoorten? Hoe is een

grondige screening mogelijk als er elke week duizenden nieuwe mensen voor de grenzen staan?

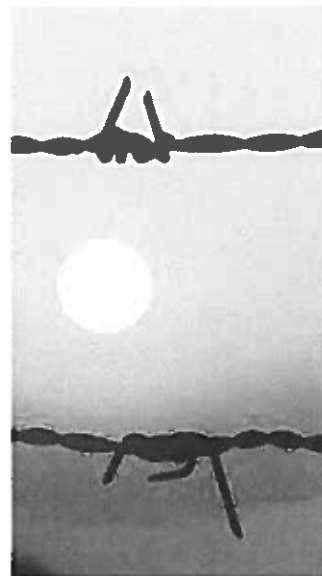
Daarnaast zwichten De Korte en Plaisier voor het grootste taboe in het huidige discours: met geen woord reppen zij over de islam. Dat een groot deel van de migranten moslim is, in een tijd dat in tal van landen fundamentalistische islamitische groeperingen ten strijde trekken, stelt ons echter voor zeer urgente vragen. In het Midden-Oosten is al decennia lang een baan of uitkering, een huis, zorg, of een beter leven. Niet onbegrijpelijk. Maar hoe maken we het onderscheid? In Turkije woedt geen oorlog, is Iemad die vanuit Turkije naar Nederland komt dan een vluchteling of een economische migrant? En wat te doen met al die valse paspoorten? Hoe is een

zich vol overtuiging de westerse cultuur eigen willen maken. Maar een groot deel ook niet.

Steeds meer Nederlanders zijn oprecht bezorgd over de toekomst van hun land, en over onze moeizaam bevochten westerse vrijheden en kernwaarden. In wat voor wereld zullen hun kinderen opgroeien? Varen kerk en politiek momenteel niet een zeer riskante koers?

En wat doen onze kerkelijke leiders ondertussen? Zij zetten deze Nederlanders met hun wezenlijke vragen weg als „eigenheimers“ gebedeerd door het „afschermen“ van de publieke ruimte en voorstanders van een „eng en bekrompen leven.“

Maar is het bekrompen om de grenzen te sluiten van een continent dat nu al kampt met enorme



„Hoe christenen kunnen lijden en kunnen sterven, is een getuigenis te midden van een wereld die met lijden geen raad weet.“ beeld Fotolia

niet net zo weinig als we zaaien?

Moeten wij naar verdrukking verlangen? Hebben wij vervolging nodig? Gelukkig gaan wij daar niet over en hoeven we er al helemaal niet naar te verlangen. Wij zijn ook niet geroepen tot vervolging. Wel tot de navolging, en zo tot kruisdragen achter de Heere Jezus Christus aan. De radicaliteit van het geloof van lijdende christenen zet ons aan het denken en spoort ons aan. Verbondenheid met hen moet ons wel uit onze comfortzone halen.

Laast zel een Syrische broeder in Jordanië het zo: „Persecution does not kill the church, comfort does.“ Waarom is dat zo? Moet hier de zondeleer niet aan de orde komen? We zijn hardlevers. Het zijn niet sterke benen. Het zijn alleen knieën met eelt die de weelde van vrijheid en comfort kunnen dragen. Maar al te vaak is lijden nodig om ons te vormen naar het beeld van de Heiland. Die het kruis verdroeg en de schande verachtte (1iebr. 12.2).

De auteur is predikant van de christelijke gereformeerde kerk in Antwerpen-Duurne en voorzitter van Stichting De Ondergrondse Kerk. Dit artikel is een bewerking van de lezing die hij gisteren hield bij de presentatie van het boek "Tegen de verdrukking in".

immigratieproblemen? Is het bekrompen om je zorgen te maken over het hoge geboortecijfer onder islamitische immigranten en het lage geboortecijfer onder autochtone Europeanen?

Het zou pleiten voor onze kerkelijke autoriteiten als zij de realiteit onder ogen zouden komen, in plaats van de legitieme zorgen van Nederlandse burgers te ridiculiseren. De realiteit is dat het onderscheid tussen economische migranten en vluchtelingen onder de huidige omstandigheden nauwelijks meer te maken is. Massa-asiel zonder onderscheid is een onhoudbare en gevaarlijke strategie.

Daarom komen we er niet onderuit om vluchtelingen in de eerste plaats veilige opvang te bieden in de regio, in plaats

over forum

De aanbevolen lengte van een bijdrage voor Forum bedraagt 750 woorden. De redactie behoudt zich het recht voor ingezonden bijdragen (zonder overleg) te redigeren en/of in te korten, of zonder opgaaf van redenen te weigeren.

Colofonie: Albert Groothedde en Willem van Klínen
E-mailadres: forum@refdag.nl

E-mailadres: hoofdredactie@rd.nl

Plaatsing van bijdragen voor Forum of ingezonden brieven betekent niet dat de redactie met de inhoud ervan instemt. Door het inzenden van een brief of opiniebijdrage verleent de schrijver aan Erdee Media Groep een niet-exclusieve licentie om het werk vast te leggen, te versimpelven en te verspreiden in gedrukte, elektronische of andere vorm, zoals cd-rom, databank, internet of geluidsdragers.

WETENSCHAP & TECHNIEK

Diognetus' spiegel



Er was eens een vroege christen. Hij schreef een brief aan zijn vriend Diognetus. Wat zou hij vandaag blij verrast vernemen dat het christelijk geloof 1800 jaar na zijn dood de grootste wereldgodsdienst is geworden. Sterker nog, in een land dat internationaal bekend is om zijn liberale drugs-, prostitutie-, abortus- en homohuwelijkenbeleid blijkt ook nog een forse stroming serieuze christenen aanwezig te zijn. Zij zijn wel in de wereld, maar niet van de wereld. Dit is precies de groep die hij ooit in hoofdstuk 5 van zijn brief had beschreven. Hij hield me een spiegel voor.

„De christenen verschillen immers niet van de overige mensen noch door woonplaats, noch door taal of gebruiken. Want nergens worden ze in eigen steden, noch gebruiken zij een afzonderlijke omgangstaal of leiden zij een aparte levenswijze.“ Ze wonen niet samengeklonterd in bepaalde plaatsen. Zij zijn overal en nergens te vinden. Ze spreken geen eigen taal die niet door anderen te verstaan is. Ze vertrekken 's morgens naar hun werk en komen 's avonds weer thuis. Ze eten brood van de bakker. Net als ieder ander.

„Hun leer is niet uitgevonden door het verstand of het vernuft van drukzoekende mensen en ze volgen ook niet zoals anderen een louter menselijke zienswijze.“ Hier gaat bij hen om Goddelijke kennis, niet om menselijke. Weliswaar staat onderwijs hoog aangeschreven en staan ze bekend om hun parate Bijbelkennis. Dat blijkt wel uit de inbreng die de kinderen hebben in de dagelijkse huisgodsdienst.

„Maar terwijl ze in de steden van Grieken of barbaren wonen, al naar gelang ieders inzake kleding, voedsel en het overige leven volgen, verlenen ze toch een bewonderenswaardige en algemeen als vreemd erkende levenswijze.“ Ze wonen overal. In miljoenen steden. In vissersdorpen. Ze klitten niet samen in bepaalde gebieden. Ze vallen niet op in gelaat, gewaad en gepraat. Ze rijden in dezelfde auto's. Ze eten hetzelfde. Maar als je doorpraat blijkt dat ze anders zijn. Dat er meer is dan hun auto en hun eten.

Niet welkom

„Ze wonen in hun eigen land, maar als vreemdelingen.“ Ze hebben een paspoort, maar weten dat landsgrenzen hun beperkingen kennen. Dat hun eigen nationale identiteit maar beperkt bepaalt wie ze werkelijk zijn. Dat vreemdelingen en vluchtelingen in hun eigen land eigenlijk best dichtbij staan.

„Ze delen in alles mee als burgers, maar hebben alles te lijden als vreemdelingen.“ Diep vanbinnen voelen ze dat ze eigenlijk

niet welkom zijn in hun eigen land. Ze geven weliswaar de keizer wat van hem is. Maar ze buigen niet voor hem.

„Elk land is hun vaderland en elk vaderland is hun vreemd.“ Ze voelen zich verbonden met christenen waar ook ter wereld. Ze zingen het Wilhelmus met genoegen, maar houden zich verre van vals en verkokerd sentiment. Cultuurverschillen vallen weg en ze vinden elkaar in de kern: de opgestane Christus voor een verloren zondaar.

„Ze trouwen als ieder ander. Ze krijgen kinderen, maar leggen ze niet te vondeling.“ Huwelijk en gezin vormen het hart van hun bestaan. Ze strijden tegen abortus. Ze hebben hun eigen visie op gezinsplanning (zie het lezenswaardige artikel van Christine Stam-van Gent in RD 26-9).

„Ze delen hun tafel maar niet hun bed.“ Gastvrijheid staat hoog in het vaandel. Gemeentelieden eten wekelijks met elkaar. Maar servetten en lakens worden niet met elkaar verward.

„Ze leven "in het vlees", maar niet "naar het vlees". Ze vertoeven op aarde, maar zijn thuis in de hemel.“ Niet dat ze het aardse leven verfoeien. Ze staan bekend om hun werkersmentaliteit. Maar ze werken niet om er iets mee te worden. Om er een auto

Ze vallen niet op in gelaat, gewaad en gepraat

van te kunnen kopen. Of een huis. Want ze voelen zich niet thuis in blik, steen of hout. Hun woning is niet met handen te bereiden.

„Ze gehoorzamen de vastgestelde wetten, maar door hun levenswijze overtreffen ze deze wetten.“ Door te gehoorzamen aan de geest van de wet valt de letter vaak in het niet. Zolang de wetten niet ingaan tegen hun Bijbelse kompas. Dan weigeren ze. En gaan ze zingend de leeuwenuil in.

In Singapore leef ik te midden van christenen van de eerste generatie. In een land dat internationaal bekend is om zijn strenge drugsbeleid. Vaak verwonder ik me over hun vuur en toewijding. De honger naar kennis. Ik waan me in de tijd van Diognetus. Veel van de inhoud van de brief die hij ontving zou over hen kunnen gaan. Maar hoe zit het met mij, de late christen uit de Lage Landen?

Dr. Dirk de Korne is als adjunct-directeur en universitair docent betrokken bij een academisch ziekenhuis in Singapore. Reageert? rubricforum@refdag.nl